

kajutan, för att bese denne, fick jag det infallet att gå ned i deras båt, som just var i begrepp att stöta ut från sidan. Jag ville i land och rekognoscera ett tag, ivrig som jag var att få prova effekten av mitt toalettbestyr.»

»Var ni inte rädd att gå i land ensam, Mr. Maning?» inpassade jag nu.

Vår värds ansiktsmuskler drogo sig till ett illmarigt grin, i det han svarade:

»'Rädsla' och 'mod' — ja, det är psykiska begrepp, som jag aldrig kunnat få en fullgiltig förklaring på. Nog för jag tror, att den störste hjälte — om han får tid att reflektera — känner sig mer eller mindre 'haj', då han i en strid på liv och död har en obekant motståndare framför sig — det har jag haft och känt hundratals gånger i mitt liv — men mot den känslan har jag ett osvikligt medel: jag tänker inom mig så här: 'om jag känner mej så förbannat rädd — vad ska inte han, den andre, då känna?' Alltnog, jag var inte alls generad av rädsla, snarare mera av min fördömda nyfikenhet att få se huru jag skulle bli mottagen av de livaktiga kannibalherarna på stranden. Men låt oss återgå till händelseförloppet.

Då båten hunnit närmare land, började maorihopen att ropa '*Haere mai! Haere mai, e te Pakeha!*' och vifta med sina linmattor i största förtjusning. Det var första gången jag hörde en maorivälkomsthälsning. Dess tonfall verkade ej alldeles övertygande på mitt ovana öra, och som jag ej begrep orden, kunde dessa lika gärna betyda: 'Kom hit lilla gosse, kom hit lilla gosse, så få vi slakta dej!' Båten lägger emellertid till vid kanten av en brant klippa, och längre in kan den ej flyta, enär den återstående lilla biten till stranden har för grunt vatten. Stammens honoratiores stå färdiga att mottaga mig (antingen på det ena eller andra sättet . . .) och en av de yngsta bland dem — en förnäm hövdingason — vadar ut till båten, för att bära mig i land. Med värdiga steg kliver jag över de tre tofterna från aktern till fören i båten, knäpper ihop min redingot, sätter hatten fastare på huvudet och kliver